

OVERDENKING

IJspret op het kanaal

En toen gebeurde het toch nog. Na een aanvankelijk zachte winter begon het te vriezen. Zelfs zo hard, dat het kanaal dichtvroor. Gevolg: ijspret op het kanaal. Een korte terugblik - met daarbij wat 'gelijkenissen'.

- Op een gegeven moment begon iedereen erin te geloven. Ik weet nog goed dat ik op dinsdagavond bij mensen op bezoek was. "Zaterdag kunnen we schaatsen", zeiden ze. Maar toen kwam de volgende dag de ijsbreker. Die maakte alles weer kapot. De hoop bij velen was vervlogen. En toch kwam de voorspelling gewoon uit. Ondanks de ijsbreker. Op die bewuste zaterdag werd er geschaatst!

Zou het geen beeld kunnen zijn voor het leven? We hebben allemaal onze dingen waar we op hopen. Maar we weten ook allemaal uit ervaring dat daar zomaar iets tussen kan komen. Een 'ijsbreker', die onze dromen uiteen doet spatten. Misschien leert het verhaal van het kanaal dan wel dat we de moed niet te snel op moeten geven. En misschien heeft dat ook wel met het geloof te maken. "Nooit kan 't geloof te veel verwachten..." (Gezang 291:1).

- En hoe komt het dan zover, dat op een gegeven moment het halve dorp op het kanaal staat? Volgens mij begon het met een paar mensen die het voortouw namen. Ik kan me herinneren dat er op vrijdagavond - nadat die woensdag de ijsbreker was geweest - twee mensen op het ijs waren. Een vader en een zoon. Wat ik ervan zag: ze inspecteerden het ijs, hoe het erbij lag, hoe dik het was. Ze hadden een bezem bij zich. Ze maakten alvast een begin met een baan. Later zullen er meer mensen bij gekomen zijn, die de baan afgemaakt hebben. Als u het mij vraagt: dankzij die mensen heeft het hele dorp zo'n plezier gehad!

Hebben we dat soort mensen ook niet nodig *in de kerk*? Mensen die het voortouw nemen, en anderen daarin meenemen? Laten we zuinig zijn op mensen die wat dat betreft wat 'voor de troepen uitlopen'. En: laten we op z'n tijd zelf ook initiatief durven nemen, in vertrouwen op God maar gewoon eens wat aanpakken. "God roept ons, broeders (en zusters!), tot de daad..." (Gezang 474:1).

- En dan op het kanaal zelf. Wat me maar weer opviel: de een kon heel goed schaatsen, de ander moest het echt nog leren. En: de een

schaatste met een slee achter zich aan, de volgende duwde een kinderwagen voort, weer een ander oefende achter een stoel of een rollator. Of nog iets: de een had hele dure, nieuwe schaatsen, de ander reed op hele oude, goedkope schaatsen - en een enkeling had zelfs helemaal geen schaatsen, maar stond wel op het ijs, bij de tent, voor een drankje, voor de gezelligheid. Kortom: het ijs bracht allemaal verschillende mensen bij elkaar. De verschillen vielen weg. We waren samen één, als Daarlerveners, trots op het ijs, blij met hoe wij het hier voor elkaar hadden.

En: zou dat niet een heel mooi beeld kunnen zijn *voor de gemeente*? Met alle verschillen: we horen bij elkaar. We vormen met elkaar een gemeenschap, rond het geloof in de Here Jezus. Wat mooi om elkaar met alle verschillen dan ook te accepteren. "Eén zijn in U, dat alleen maakt ons sterk..." (ELB 212:2).

- Maar dan toch nog even die mensen die echt goed konden schaatsen. Ik heb er met verbazing naar staan kijken. Het bijzondere: het leek wel alsof ze er helemaal niks voor hoefden te doen. Zo soepel kwamen ze voorbij glijden.

Is dat niet een beeld *voor het geloof*? Als het erop aan komt, is het niet de bedoeling dat je het zelf allemaal doet, maar dat je het laat gebeuren. Natuurlijk, je moet je geloof ook onderhouden. Je moet eraan 'werken'. Een goede schaatser heeft het ook moeten leren, heeft waarschijnlijk heel wat geoefend. Maar toch. Als het erop aankomt, is geloven niet leven met God in eigen kracht, maar je openstellen voor de kracht van boven. "Dan zweef ik op de wind, gedragen door uw Geest en de kracht van uw liefde..." (ELB 226, refrein).

- Tenslotte. We hebben ervan genoten. Maar inmiddels is het ook weer voorbij. Het dooit. Nu ik dit schrijf, is het ijs vies, nat, onbetrouwbaar.

En: is ook dat niet een beeld voor het leven? Dat je plezier hebt - daar is helemaal niks mis mee. Maar: het is goed dat we ons realiseren dat alle mooie dingen hier op aarde maar tijdelijk zijn. En juist dat leidt ons tot God, die eeuwig is. Tot de Zoon van God, die eeuwig leven geeft. "Ik heb de vaste grond gevonden, waarin mijn anker eeuwig hecht..." (Gezang 440:1).

Ds. K.A. Hazeleger